

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 219.525 van 29 mei 2012
in de zaak A. 203.095/X-14.977.**

In zake : 1. Baudouin GOEMAERE
 2. Patricia DEPOORTERE
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Michel Scholasse en Barthélémy Gorza
 kantoor houdend te 1300 WEVER
 Chemin du Stocquoy 1
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Paul Aerts
kantoor houdend te 9000 GENT
Coupure 5
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de gemeente OVERIJSE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Dirk Lindemans en Filip De Preter
kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 30 december 2011, strekt tot de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van :

“1. de beslissing van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar dd. 3 maart 2005 houdende de gedeeltelijke goedkeuring van het deel van het vergunningenregister van de gemeente Overijse m.b.t. de verkavelingsvergunningen van vóór 22 december 1970, op basis waarvan de verkavelingsvergunning dd. 27 februari 1967 met referentie 235.FL.172 niet

vervallen werd verklaard, uitgezonderd de loten gelegen langs niet-uitgeruste wegen (...);

2. de vaststelling(en) (van 7 en 14 maart 2005) door het college van Burgemeester en Schepenen van de gemeente Overijse van het deel van het vergunningenregister m.b.t. de verkavelingen van vóór 22 december 1970, zoals voorzien in het artikel 191, § 1 van het Vlaamse decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, op basis waarvan de verkavelingsvergunning dd. 27 februari 1967 met referentie 235.FL.172 niet vervallen werd verklaard, uitgezonderd de loten gelegen langs niet-uitgeruste wegen (...).”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een nota ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld over het beroep tot nietigverklaring, op grond van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, en over de vordering tot schorsing.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 maart 2012.

Kamervoorzitter Roger Stevens heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Barthélémy Gorza, die verschijnt voor de verzoekende partijen, advocaat Paul Aerts, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en advocaat Michelle Daelemans, die loco advocaten Dirk Lindemans en Filip De Preter verschijnt voor de tweede verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Bij besluit van 27 februari 1967 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Overijse een verkavelingsvergunning aan de familie Limpens.

3.2. De verzoekende partijen zijn eigenaar van een perceel grond gelegen aan de Vliertjeslaan nr. 23 te Overijse, kadastraal bekend sectie M, nr. 669/b. Het betreft lot 34 van de verkavelingsvergunning.

3.3. Op 27 augustus 1974 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Overijse aan de verzoekende partijen een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een woonhuis.

Volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 vastgestelde en nadien gewijzigde gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse is de verkaveling deels gelegen in woonpark en deels in natuurgebied.

3.4. Op 21 februari 2005 geeft de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar zijn gedeeltelijke goedkeuring aan het deel van het vergunningenregister met betrekking tot verkavelingen van vóór 22 december 1970, ingediend door de tweede verwerende partij. Hierin wordt de verkavelingsvergunning aangeduid als niet vervallen verkaveling.

3.5. Op 3 maart 2005 geeft de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar zijn gedeeltelijke goedkeuring aan het deel van het vergunningenregister met betrekking tot verkavelingen van vóór 22 december 1970, ingediend door de tweede verwerende partij. Hierin wordt de

verkavelingsvergunning aangeduid als niet vervallen verkaveling, uitgezonderd de loten gelegen langs niet uitgeruste wegen. Dit is het eerste bestreden besluit.

In zitting van 7 en 14 maart 2005 beslist het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Overijse kennis te nemen van de voornoemde beslissingen. Dit zijn het tweede en derde bestreden besluit.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring

Standpunt van de partijen

4.1. In hun verzoekschrift zetten de verzoekende partijen het volgende uiteen aangaande de ontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de bestreden akten:

“3. Ontvankelijkheid m.b.t. de bestreden akten

Dit verzoekschrift heeft als voorwerp de schorsing en de nietigverklaring van zowel de beslissing van de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar dd. 3 maart 2005, houdende goedkeuring van een deel van het vergunningenregister, als de beslissingen van het college van Burgemeester en Schepenen van de gemeente Overijse houdende vaststelling van het vergunningenregister (dd. 7 en 14 maart 2005).

Conform de rechtspraak van Uw Raad kunnen deze bestreden akten niet als bevestigingsakten worden gekwalificeerd. Deze akten zijn immers van aard om de individuele rechten van de Verzoekende partij te wijzigen.

(...)

Zoals hierna zal worden aangetoond, heeft de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar twee verschillende beslissingen van goedkeuring van het vergunningenregister genomen voor eenzelfde feitelijke toestand. (...)

Bovendien, zoals blijkt uit het administratief dossier, werd(en) een aantal brieven tussen de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar en het college van Burgemeester en Schepenen van Overijse uitgewisseld aangaande het al dan niet vervallen zijn van de verkavelingsvergunning van 27 februari 1967.

Dat toont duidelijk aan dat de goedkeuring door de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar en het vaststellen van het vergunningenregister door het college van Burgemeester en Schepenen ingewikkelder is dan een gewone vaststelling van een bestaande juridische toestand, die totaal onafhankelijk zou zijn van een uitdrukking van de wil van een administratieve overheid.

(...).”

4.2. In de nota werpt de tweede verwerende partij de volgende exceptie op :

“B. Ontvankelijkheid

14. De bestreden beslissing is geen voor vernietiging vatbare handeling. Vaststellingen die gedaan worden in een vergunningenregister zijn declaratief, en niet constitutief. Zij wijzigen de rechtstoestand van de eigenaars niet, aangezien het verval van een vergunning van rechtswege geschiedt, en niet afhankelijk is van een enige vaststelling of beslissing. Bijgevolg is de bestreden akte niet aanvechtbaar.
15. Voor het overige moet worden vastgesteld dat, mede omwille van dit declaratieve karakter, de verzoekende partijen alvast geen belang (meer) hebben bij de vernietiging.
(...).”

Bespreking

4.3.1. Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens artikel 14, § 1 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, een administratieve rechtshandeling tot voorwerp hebben. Onder rechtshandeling in de zin van de voormelde bepaling dient te worden begrepen, een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen te doen ontstaan of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand, dan wel zodanige wijziging te beletten. Om ontvankelijk te zijn moet een beroep tot nietigverklaring een handeling tot voorwerp hebben die zelf rechtsgevolgen sorteert en die onmiddellijk en rechtstreeks nadeel berokkent aan de verzoekende partij.

Vermits een annulatieberoep ontvankelijk moet zijn zowel bij het indienen ervan als bij de uitspraak erover, dient te worden onderzocht of de bestreden beslissingen zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep, als thans, van aard waren en zijn om de verzoekende partijen onmiddellijke en rechtstreekse nadelen te berokkenen.

4.3.2. De bestreden besluiten werden genomen in het kader van de opmaak van het vergunningenregister zoals voorgeschreven door de toentertijd geldende artikelen 191 en 192 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (hierna: DRO). Luidens het toentertijd geldende artikel 96, § 1 DRO is het vergunningenregister een “geïnformatiseerd gegevensbestand over de perceelsgebonden informatie met betrekking tot de ruimtelijke ordening en de stedenbouw op het grondgebied van een gemeente” dat “voor het hele grondgebied van de gemeente minstens de (in deze bepaling opgesomde) informatie per kadastraal perceel (bevat)”.

Thans bepaalt artikel 5.1.2, § 1, eerste lid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO) dat het vergunningenregister een “gemeentelijk gegevensbestand” is, waarin “voor het grondgebied van de gemeente perceelsgebonden informatie is opgenomen met betrekking tot de ruimtelijke ordening”.

Het tweede lid van dezelfde bepaling stelt dat het vergunningenregister ten minste volgende gegevens, geordend per kadastraal perceel, omvat:

“8°. het verval van een stedenbouwkundige vergunning of verkavelingsvergunning.”

Artikel 5.1.2, § 2, eerste lid VCRO bepaalt dat elke gemeente verplicht is om een vergunningenregister op te maken, te actualiseren, ter inzage te houden van elkeen en er uittreksels uit af te leveren volgens de bepalingen van de VCRO.

Onder Hoofdstuk I “informatieverplichtingen” van Titel IV van het DRO is in het toentertijd geldende artikel 134, § 3 bepaald dat het vergunningenregister toegankelijk is voor het publiek en dat uittreksels eruit kunnen worden verkregen.

Uit deze bepalingen blijkt dat zowel toentertijd als nu, wat de vermelding van het verval van verkavelingsvergunningen betreft, het vergunningenregister een louter informatief karakter had en heeft. De vermeldingen in het vergunningenregister hebben aldus, wat het verval van verkavelingsvergunningen betreft, geen constitutief, maar een louter declaratoir karakter.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat een al dan niet vermelding in het vergunningenregister van het verval van een verkavelingsvergunning -ook al zou deze niet terecht zijn- de rechtstoestand van de betrokken eigendom niet vermag te wijzigen.

Aldus zijn niet alleen het eerste bestreden besluit, dat het vergunningenregister gedeeltelijk goedkeurt, maar a fortiori ook het tweede en derde bestreden besluit, die enkel de kennisname van het eerste bestreden besluit betreffen, niet voor vernietiging vatbare akten.

4.3.3. Noch de inhoudelijke kritiek die ter terechtzitting door de verzoekende partijen op de bestreden besluiten wordt geleverd, noch de vaststelling dat “verschillende beoordelingen gegeven (zijn) over eenzelfde toestand” zijn van aard om de conclusie te weerleggen dat de bestreden beslissingen een louter declaratoir karakter hebben.

Ook het feit dat het opstellen van het vergunningenregister een einde maakt aan een vermoeden van het vervallen zijn van bepaalde verkavelingsvergunningen (de verzoekende partijen verwijzen ter terechtzitting naar artikel 192 DRO) heeft, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen aanvoeren, niet tot gevolg dat het al dan niet opnemen van een verkavelingsvergunning in het register als zijnde vervallen, meer is dan een louter declaratoire handeling. Een vermoeden waarvan bij decreet niet wordt gesteld dat het onweerlegbaar is, kan immers, per definitie, worden weerlegd. Het niet opnemen van een verkavelingsvergunning in het register als zijnde vervallen, kan dan ook niet tot gevolg hebben dat een verkavelingsvergunning die op grond van de toepasselijke regelgeving vervallen is, in rechte als niet vervallen zou kunnen of moeten worden beschouwd.

4.3.4. De exceptie is gegrond.

Het beroep is bijgevolg niet ontvankelijk.

V. Ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

5. De vordering tot schorsing is een accessorium van het annulatieberoep en dient hetzelfde lot te ondergaan. De verwerping van het beroep tot nietigverklaring heeft dan ook de verwerping van de vordering tot schorsing tot gevolg.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

3. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig mei 2012, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Roger Stevens.